

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Krzysztof Wiak (przewodniczący)

SSN Janusz Niczyporuk

SSN Grzegorz Żmij (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M. M.

przeciwko I. AG z siedzibą w W. prowadzącemu w Polsce działalność gospodarczą  
w ramach Bank (Spółka Akcyjna) Oddział w Polsce

o zapłatę,

z udziałem Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw  
Publicznych w dniu 29 kwietnia 2025 r.,

na skutek skargi powoda na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy  
bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym  
w Warszawie w sprawie o sygn. akt I ACa 174/24,

**oddala skargę.**

Janusz Niczyporuk      Krzysztof Wiak      Grzegorz Żmij

## UZASADNIENIE

Skargą z 19 lutego 2025 r. (data stempla pocztowego) Skarżący M. M.  
reprezentowany przez pełnomocnika – r.pr. P.S. wniósł skargę na przewlekłość  
postępowania sądowego Sądu Apelacyjnego w Warszawie, sygn. I ACa 174/24,  
żądając: stwierdzenia przewlekłości postępowania w rozpatrywanej sprawie (1);  
zobowiązanie Sądu Apelacyjnego w Warszawie do wyznaczenia terminu rozprawy  
apelacyjnej i wydania wyroku w terminie 4 miesięcy od rozpoznania niniejszej skargi

(2); przyznanie od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Warszawie na rzecz Skarżącego kwoty 6 000 zł (3); zasądzenie od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Warszawie na rzecz Skarżącego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (4); przeprowadzenie dowodu z akt sprawy I ACa 174/24 na okoliczność przewlekłości postępowania, w szczególności nieprzesłania stronie powodowej odpisu apelacji strony pozwanej oraz niewyznaczenia przez Sąd terminu rozprawy przez ponad 13 miesięcy od rozpoczęcia postępowania w II instancji (5).

W uzasadnieniu skargi podniesiono, że postępowanie w II instancji w niniejszej sprawie rozpoczęło się dnia 12 stycznia 2024 r. Ostatnią czynnością dokonaną przez Sąd zmierzającą do rozstrzygnięcia sprawy było wydanie postanowienia o ustaleniu wartości przedmiotu zaskarżenia dnia 26 stycznia 2024 r. oraz przesłanie odpisu apelacji stronie pozwanej tego samego dnia. Do dnia złożenia skargi Sąd nie przesłał odpisu apelacji stronie powodowej ani nie wyznaczył terminu rozprawy.

Prezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie u w odpowiedzi na skargę z 17 marca 2025 r. zgłosił swój udział w sprawie i wniósł o oddalenie skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga na przewlekłość postępowania nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn.: Dz.U. z 2023 r. poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość postępowania”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia

sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Stosownie do art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez Sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie albo czynności podjętych przez prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze w celu zakończenia postępowania przygotowawczego lub czynności podjętych przez sąd lub komornika sądowego w celu przeprowadzenia i zakończenia sprawy egzekucyjnej albo innej sprawy dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego. Dokonując tej oceny, uwzględnia się łączny dotychczasowy czas postępowania od jego wszczęcia do chwili rozpoznania skargi, niezależnie od tego, na jakim etapie skarga została wniesiona, a także charakter sprawy, stopień faktycznej i prawnej jej złożoności, znaczenie dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie się stron, a w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, jeżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym – właściwy do jej rozpoznania jest Sąd Najwyższy.

Z analizy akt sprawy wynika, że akta sprawy z apelacjami zostały przekazane do Sądu Apelacyjnego w Warszawie 11 stycznia 2024 roku. Tego dnia sprawa została zarejestrowana w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie w systemie SLPS i została wylosowana sędzia referent. 12 stycznia 2024 r. sprawę wpisano do repertorium ACa. Następnie, 25 stycznia 2024 r. zarządzono o zawiadomieniu stron o składzie sędziowskim wylosowanym do rozpoznania apelacji, a także nakazano doręczenie pełnomocnikowi pozwanego odpisu apelacji wniesionej przez powoda. Postanowieniem z dnia 26 stycznia 2024 r. ustalono wartość przedmiotu zaskarżenia apelacji wniesionej przez pozwanego. Nadto akta zwrócono do Sądu Okręgowego w Warszawie w celu załączenia CD z nagraniem protokołu rozprawy z dnia 4 stycznia 2021 r. lub dokonania transferu w ReCourt, a także sprostowania wydanego wyroku. Dalej, 7 lutego 2024 r. Sąd Okręgowy w Warszawie wydał

postanowienie, którym sprostował wydany wyrok. W dniu 19 lutego 2024 r. do Sądu Apelacyjnego w Warszawie wpłynęła odpowiedź pozwanego na apelację powoda.

Pismem z 21 lutego 2024 r. powód wniósł o udzielenie zabezpieczenia roszczenia niepieniężnego. Akta zostały zwrócone przez Sąd Okręgowy w Warszawie do Sądu Apelacyjnego w Warszawie w dniu 8 maja 2024 r.

Postanowieniem z dnia 13 maja 2024 r. Sąd Apelacyjny uwzględnił ten wniosek w znacznej części. Pismem z dnia 23 maja 2024 r. pozwany wniósł o sporządzenie uzasadnienia postanowienia z dnia 13 maja 2024 r. Zostało ono przesłane w dniu 9 sierpnia 2024 r. po wcześniejszym uzupełnieniu wniosku.

Z powyższego wynika, że Sąd Apelacyjny wykonał szereg czynności zmierzających do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie, dlatego brak jest podstaw do uznania, że w postępowaniu wystąpiła nieuzasadniona zwłoka.

Skarżący nie wnosił też przed wniesieniem skargi o przyspieszenie rozpoznania sprawy przez Sąd Apelacyjny.

Przechodząc do oceny argumentacji podniesionej przez uczestnika postępowania, a związanej z koniecznością oddalenia skargi, wskazać należy, że o przewlekłości postępowania apelacyjnego można zasadniczo mówić w przypadku beczynności sądu drugiej instancji polegającej na niewyznaczeniu rozprawy apelacyjnej w ciągu 12 miesięcy od daty wpłynięcia apelacji (postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 maja 2005 r., III SPP 96/05; z 16 marca 2006 r., III SPP 10/06; z 21 marca 2006 r., III SPP 13/06; z 18 maja 2016 r., III SPP 53/16; z 14 lipca 2016 r., III SPP 55/16; z 7 marca 2017 r., III SPP 6/17; z 21 lutego 2018 r., III SPP 3/18; z 13 grudnia 2018 r., I NSP 62/18; z 24 stycznia 2019 r., I NSP 87/18; z 27 marca 2019 r., I NSP 88/18). Nie oznacza to jednak, że w każdym przypadku, w którym przekroczony został okres 12 miesięcy, w czasie których nie wyznaczono terminu rozprawy, automatycznie następuje przewlekłość postępowania w rozumieniu ustawy. Ocena spełnienia obowiązku rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie zależy od konkretnych okoliczności, a więc wymaga uwzględnienia wielu czynników wpływających na tok postępowania. Powyższe oznacza, że przewlekłość

postępowania ocenia się w każdej sprawie w sposób indywidualny, z uwzględnieniem wymienionych okoliczności.

Sąd Najwyższy wziął pod uwagę rozpatrując sprawę dotychczasowe orzecznictwo akcentujące to, że celem skargi jest przeciwdziałanie trwającej przewlekłości, zaś jej funkcją – przede wszystkim wymuszenie nadania sprawie odpowiedniego, sprawnego biegu procesowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2012 r. III SPP 21/2012). Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale Składu Siedmiu Sędziów z dnia 16 listopada 2004 r., III SPP 42/2004, postępowanie ze skargi na przewlekłość nie jest samodzielny postępowaniem zmierzającym do stwierdzenia przewlekłości i ewentualnie zasądzenia z tego tytułu odpowiedniego odszkodowania (zadośćuczynienia). Podobnie wywiedziono w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2005 r., III SPP 120/2005, dodając tam, że omawiana skarga stanowi doraźną interwencję przeciwdziałającą trwającej przewlekłości postępowania. Sąd Najwyższy podkreślał również, że publicznoprawnym celem ustawy jest stworzenie realnego i skutecznego środka zapobiegającego przewlekłości postępowania, czyli takiego środka, którego funkcją jest przede wszystkim wymuszanie nadania sprawie odpowiedniego, sprawnego biegu, a więc „stworzenie mechanizmu prawnego wymuszającego rozpoznanie sprawy przez sąd” (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2005 r., III SPP 113/2004 134 i uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2005 r., III SPP 115/2004).

Wobec podjęcia przez Sąd Apelacyjny w Warszawie szeregu wyżej wskazanych czynności w sprawie, Sąd Najwyższy uznał, że nie doszło do naruszenia prawa skarżącego do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, orzekł jak w sentencji.

Janusz Niczyporuk      Krzysztof Wiak      Grzegorz Żmij

[r.g.]

[a.]